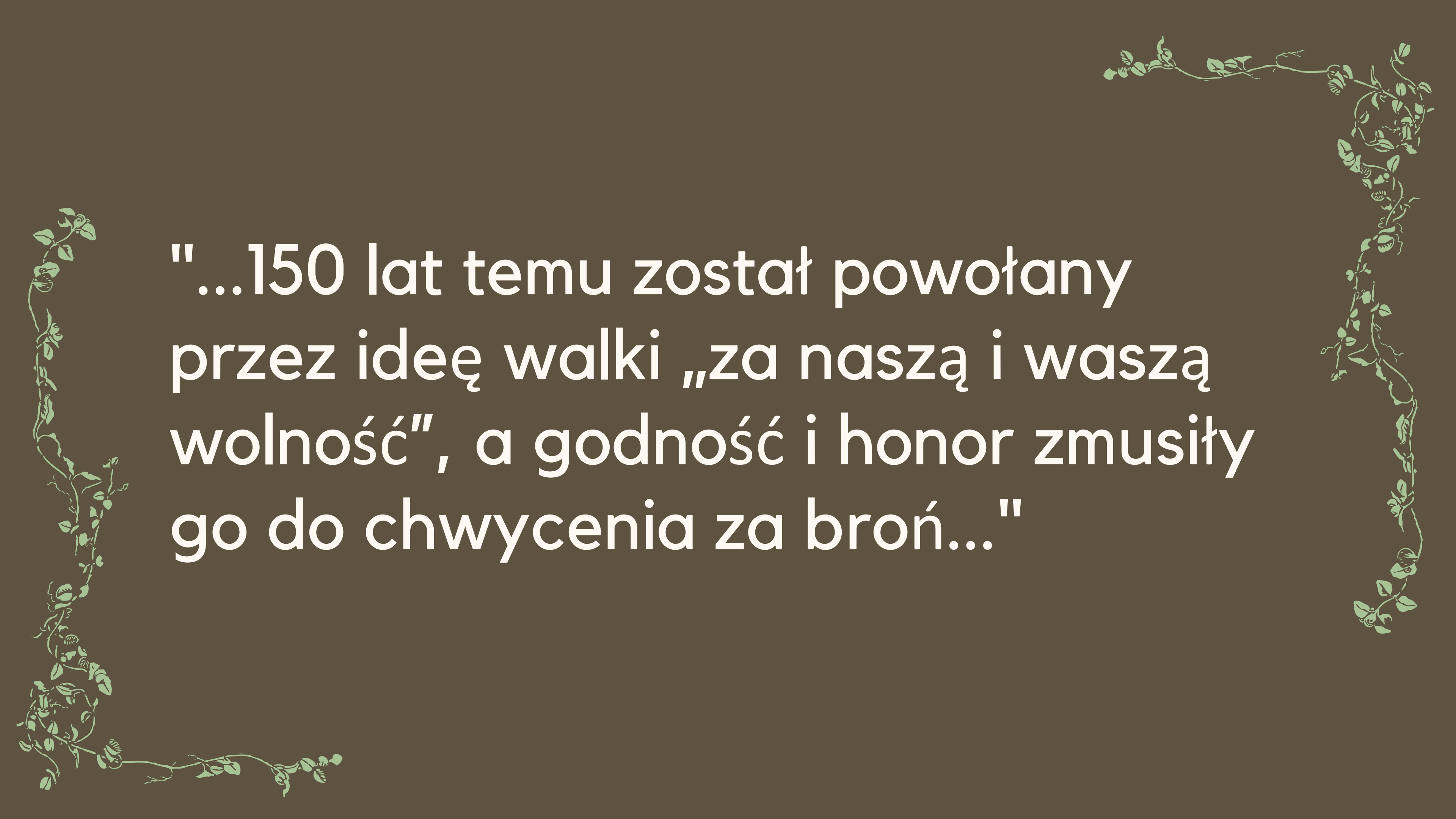

Andrzej Potelunia

Wykonane przez Anastazję i Elizawetę

A decorative border of green roses and leaves frames the text on all four sides. The roses are in various stages of bloom, and the leaves are detailed with veins.

"...150 lat temu został powołany przez ideę walki „za naszą i waszą wolność”, a godność i honor zmusiły go do chwycenia za broń..."

Andrij Opanasowycz Potelnia

Ukraiński żołnierz wojskowy ze szlacheckiej rodziny, działacz polityczny, uczestnik powstania styczniowego 1863-64.

Powstanie Styczniowe

Terytoria

na ziemiach
dawnej
Rzeczypospolitej
Obojga
Narodów

Data

1863—1864

Charakter

Wojna
partyzancka
podczas
których doszło
do około 1200
bitew i
potyczek

wziął udział

Polacy,
Litwini,
Białorusini i
Ukraińcy

Biografia

Urodził się 19 sierpnia 1838 r. we wsi Perekopiwka w rzymskim regionie guberni połtawskiej. Ojciec Andrija - Panas Yukhimovych Potebnia, kozacka rodzina, pochodził z Zaporozża, był emerytowanym kapitanem sztabu.

W rodzinie Potebnych było pięcioro dzieci: czterech synów i jedna córka. (Trzej z czterech braci — Andrij, Piotr i Mykoła — oddali życie w walce z rosyjskim caratem, zostali rewolucjonistami).

Erudyta w wielu sprawach naukowych, biegły w kilku językach, ojciec przyszłego bohatera powstania wywoleńczego cenił ponad wszystko wykształcenie. Andrij był drugim synem w rodzinie. Pierwszemu z nich, Aleksandrowi, pisane było stać się sławnym naukowcem, twórcą tzw. nurtu psychologicznego w filologii domowej.

Następnie 16. absolwent Połockiego Korpusu Kadetów, do którego należał Andrij Potebnia, został przeniesiony do Petersburga.

Andrij Potebnia ukończył studia w stopniu chorążego i został skierowany do stacjonującego w Warszawie 16 Szlisselburskiego Pułku Piechoty 4 Dywizji Piechoty.

dalej.

Pomiędzy nim a ludźmi, których tak bardzo bolała jego dusza, wstawiono mundur oficera armii rosyjskiej - mundur okupanta. Nie pomogła ani doskonała znajomość języka polskiego, ani wrodzona szczerść i życzliwość. Dwa lata później Potebnia została wysłana do Szkoły Strzeleckiej w Carskim Siole.

Tam społeczność studencka znajdowała się pod wpływem postaci ruchu rewolucyjno-demokratycznego, w szczególności Zygmunta Serakowskiego. Przyjaźń z nim dopełniła kształtowania się poglądów Andrija Potiebniego. 1 grudnia 1859 r., po otrzymaniu świadectwa ukończenia szkoły oficerskiej I stopnia z oceną celującą, wrócił do swojego pułku szlisselburskiego w Polsce. I natychmiast znajduje podobnie myślących ludzi.

Architecture

Gdy w 1860 r. wojska zaczęły strzelać do ludności, Potebnia stanęła przed wyborem. Razem z armią iść przeciwko ludowi? Dołączyć do rebelii, strzelając do swoich byłych żołnierzy? Przyłączyć się, ale nie strzelać do zwykłych, nieprzytomnych ludzi w szarych płaszczach... Czas, żeby prawda zadziałała. Andrij Potebnia nastawia się na wypicie kielicha losu do dna.

Wiosną 1862 r. aresztowano grupę członków tajnego „Komitetu Oficerów Rosyjskich” utworzonego przez A. Potebnego. Podczas przesłuchania Petro Slyvytskyi, Ukraińca z obwodu charkowskiego, śledczy nie znaleźli dowodów na jego udział w konspiracji. Ale 22-letni szlachcic, nie ukrywając swoich przekonań, powiedział, że wolałby raczej przyjąć śmierć, niż obojętnie patrzeć na mękę niewinnego, bezbronного narodu. Porucznicy Śliwicki i Arnholdt oraz podoficer Rostkowski zostali skazani na śmierć. I nie była to „honorowa” strzelanina, ale masakra. Wyrok zatwierdził królewski namiestnik O. Leaders.

W piękny czerwcowy dzień w Warszawie, wśród publiczności wypoczywającej w parku, młody oficer znajduje dowódców generalnych i strzela do niego. Taka była zemsta Andrija Potebnego za jego towarzyszy z organizacji wojskowej. Po zamachu ukrywa się przed policją, a rok później wyjeżdża do Londynu. Spotyka tam tych, których nazywano „sumieniami Rosji”, których czasopismo „Kołokol” było potajemnie przekazywane z rąk do rąk przez jego przyjaciół. Hercen i Ogariow próbowali odwieść go od powrotu do Polski, zdając sobie sprawę, że trudno oczekiwać powodzenia powstania. Ale naśladowując swoich braci, Potebnia już zdecydował się oddać życie za swoje przekonania. Ale już nie strzelać.

W lutym wrócił do Warszawy, gdzie napisał i wydał ulotkę „Krew polska leje się, leje się krew rosyjska”, skierowaną do żołnierzy rosyjskich z apelem o wyciągnięcie do Polaków „braterskiej ręki pojednania i nowego wolnego związku”. „”, odrzucając tyranię. Wezwanie to zostało usłyszane przez uciskane ludy imperium. Kartkę odnaleziono podczas poszukiwań w Czernihowie i Petersburgu, o czym nawet wspominała oficjalna prasa.

Oskarżono go o współpracę z Rosjanami. Skupiam uwagę, że..

Do Londynu przybył Andrij Potebnia, aby przemyśleć sytuację po kilku dniach wojny partyzanckiej. Klęska polskiego powstania była oczywista, ale osobiście obiecał Ogariowowi wszystko, by uratować komitet rosyjskich oficerów.

Po powrocie do Warszawy wzywa oficerów i żołnierzy armii rosyjskiej do wsparcia powstania polskiego; przekonuje, że wolność cierpiącej Ojczyzny jest ściśle związana z wyzwoleniem Polski.

+

Nikolay
Platonovich
Ogarev

to rosyjski poeta,
publicysta i
rewolucjonista.

Fakt, o którym możesz nie wiedzieć

Koniec

Zakończyło się klęską powstańców, z których w walkach zginęło kilkadziesiąt tysięcy, około 1000 rozstrzelano, około 38 tysięcy skazano na katorgi lub zesłanie na Syberię, a około 10 tysięcy wyemigrowało. Wilno zostało spacyfikowane przez rosyjskie oddziały Murawjowa, które przeprowadziły brutalne masakry.

ostatni oddech

W nocy z 4 na 5 marca 1863 r. powstańcy pod wodzą Mariana Langewicza zaatakowali oddział armii rosyjskiej, który znajdował się na cmentarzu w miejscowości Skala. Andrii Potebnia brał udział w tym ataku. Tutaj został zabity w pobliżu kamiennego ogrodzenia cmentarza. Towarzysze zanieśli Potebnię śmiertelnie ranną w klatkę piersiową do wartowni na cmentarzu i tam o świcie zmarł na ich rękach.

Jego ostatnie słowa brzmiały:

**„Niech Bóg da ci zwycięstwo w walce z
tyranią...”**

Mniossek

19 sierpnia 1838
Perekopivka, rejon
Romensky, obwód
połtawski

Uczestnik powstania
polskiego 1863-1864

4 marca 1863
Piaskowa Skąta
śmiertelna rana

nagroda:
Krzyż Niepodległości z
mieczami

Żył 24 lata